

Ta nesrečna tičnica!

od streho je imel delavnico stari očka Gorják. Cel božji dan je stružil, vrtal in rezljal. Pri njem ni bilo nikdar dolgočasno. Gospodinje so hodile k njemu po kurnike, pastirji po cokle, gospodarji po toporišča za sekire, ročaje za motike in lopate — otroci pa po igrače. H Gorjakovemu očki je vsak otrok znal. Če je bilo poklicati koga, šel je vsakdo najprej h Gorjaku. Če tam ni bilo otroka, potem so še-le vprašali in iskali drugod.

In otroci so imeli dosti vzroka, da so zahajali tje kaj gori v podstrešno delavnico. Gorjakov obraz je bil tako vesel. Vedno mu je šlo malo na smeh. Pravljič je znal na mernike. Smešnice je iztresal kar iz rokava. A še bolj so vlekle otroke v podstrešje igrače. Da, Gorjakove igrače! Naredil vam je voziček tako natančno, kakor ga vlečejo voli po cesti: Vse je moralo biti, kakor pri pravem parizarju: oje, rida, sora, ročice itd. A napenjal jim je tudi loke, rezljal strele, spomladi majil piščalke, delal jim lesene puške, da so se igrali vojake, vezal obroče, da so jih podili po cesti. Ker je bil pa Gorjakov očka revež, nosili so mu otroci jedil v zameno za igrače. Kdor je dobil za malico kruha s surovim maslom, tekel je večkrat v podstrešje, ponudil ga očki in rekel: „Za novo puško, za obroč, za streló“ itd. In očka Gorjak je rad jedel mehek kruh z maslom in vselej je postregel takim otrokom, ki so sebi kaj pritrkali in nesli revnemu dedu pod streho.

Med otroki, ki so zahajali prav pogosto h Gorjaku, sta bili tudi Travnovi hčerki: Milka in Francka. Pri Travnovih so bili bogati. Zato sta imeli hčerki popoldne vselej posebno dobre prigrizke. S temí sta naredili tako, da sta eno malico povžili sami, drugo pa nesli h Gorjaku.

Po Travnovem vrtu je bilo mnogo drevja in po drevju vse živo tičkov. Ščebetale so senice, črinčrinkali ščinkovci, žvižgali liščki, po dvorišču so se pa prepirali in potepali klepetavi in poredni vrabci.

„Ko bi imela takegale ščinkovčka, ali pa liščka ali pa senico, ali celó kosa v kletki na oknu, kako bi bilo lepo!“ Tako je rekla Milka Francki, ko sta poslušali na vrtu jutranjo pesmico raznih tičkov.

„Veš, kaj“, pravi Francka, ki je bila starejša, „veš kaj narediva?“

„No, kaj?“

„H Gorjaku pojdiva in prosiva, naj nama naredi dedek tičnico.“

„Saj res! Tičnico, tičnico!“

„Tako pojdiva!“

„Le hitro! Po tičnico, po tičnico!“

Prijeli sta dedka vsaka za en rokav in toliko časa moledovali, da je stariha obljubil.

„Jutri popoldne bo narejena!“

Milka je tlesnila z rokama in obe sta vihrali domov in neprenehoma ponavljali: „Tičnica! tičnica!“

„Kaj pa doma? Precej morava mami povedati!“

„Nič nikar“, pravi Francka. „Prej ne poveva, da bo vjet tisti ščinkovec, ki tako lepo poje na tepki vsako jutro.“

„Dobro! Le tiho bodiva!“ In Milka se je prijela z roko za usta, da bi vsaj ne ušla kaka beseda o tej skrivnosti.

Drugi dan se ni nobena pritaknila popoldanske malice. Bila je prav izredno dobra tisti dan. Vsaka je dobila kosce potice in maslenega kruha. Zavili sta malico v predpasnik in hiteli ž njo v podstrešje h Gorjaku. — Francka je za izgovor vzela nekaj palčic s seboj, kot bi šla k dedu prosit za metlico, kakor jih je vezal Gorjak punčkam.

Tičnica je bila dovršena. Stari ded jo je držal na kolenih in poskušal, če se dosti rahlo nastavi. Podprl je pokrovec s palčko, dotaknil se prav na lahko ostrega jezika, kamor naj se natiče vada, in „tlesk“ je reklo, tičnica je bila zaprta.

To je bilo veselje. Milka je kar skakljala po izbi in tleskala z rokami. Izročili sta hitro malico dedu. Sami nista bili kar nič lačni tistega dne. Tičnico sta zavili v Franckin predpasnik in „smuk“ po stopnicah pa na domači vrt. Kmalu sta dobili ugoden prostorček, kamor sta nastavili tičnico. Rahlo sta nataknili orehovo jedrce na jeziček, potem pa smuknili za grmiček in čakali, kaj bo.

„Čink, čink, čink!“

Tako se je oglašal ščinkovec na drevesu, pod katerim je zevala tičnica in ga vabila s sladkim jedrcem.

„Čink!“ Prišel je bliže!

„Čink, čink!“ zletel je na bližnji kolec.

„Čink, čiričink!“ Sedel je na tla in silno potegnil vrat ter gledal v tičnico.

Milka in Francka še dihati nista upali. Tiščali sta se skupaj in se tresli radostnega čakanja.

„Čink!“ Ščinkovec je bil na tičnici. Desetkrat je pogledal jedrce, a desetkrat pokukal krog sebe, vse vogle je premeril in pretuhtal.

„Črink!“ Poskočil je na tla.

„Nič ne bo“, pravi Milka.

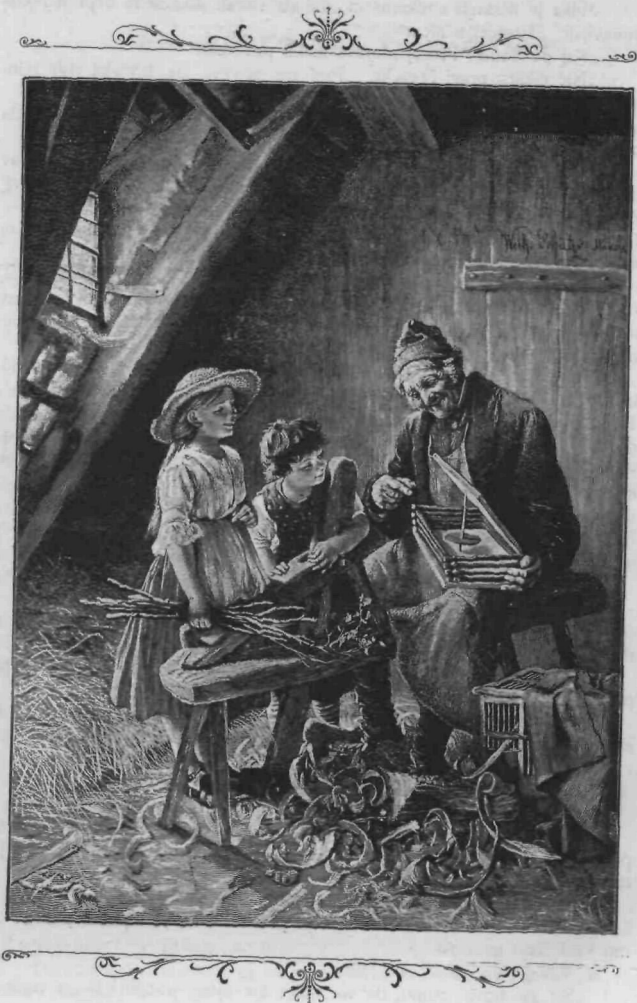
„Pst, tiho!“ sune jo rahlo Francka.

„Črink, črink!“ Tiček je bil zopet pri vadi. Še enkrat se je ozrl, potem pa pogumno poskočil v tičnico, kavsnil po jedrcu — „klop“ — tičnica je bila zaprta.

Francka in Milka pa izza grma. V trenutku sta bili pri tičnici. Revček ščinkovec se je kar tresel. Tako se je prestrašil, ko je loputnil pokrov in mu vzel zlato prostost.

„Ven ga vzemiva!“ sili Milka.

„Saj ga bova. Samo, da ne uide! Le čakaj, počasi! Ti ga varuj s predpasnikom na tej strani, tu pa sežem jaz ponj.“

Načrt je bil gotov. Milka je varovala izhod s predpasnikom, Francka je pa dvigala počasi pokrov. Toda Milka je slabo pazila. Ko ščinkovec zagleda sovražno roko, umakne se v kot — tam je pa zevala mala odprtina, katere ni zakril predpasnik — „frk“ — bil je na tepki in se jima smejal „črink, črink, črink!“

„Na-a!“ vzdihne Milka.

„Zakaj si ga izpustila“, jezi se Francka. „Ti si za nič. Nič več se ne pritakneš tičnice. Moja je, samo moja!“

„Saj jaz tudi nisem nič maličala. Moja je tudi!“

„Pa ni!“ Francka jo je pobrala in šla ž njo. Milka pa v jok in za Francko. Letali sta po vrtu, Francka jezna, Milka pa jokajoča.

„Kaj pa imata?“

Oh, bil je očetov glas. Obe sta kar okameneli. Poznali sta dobro: kaj pomeni tako vprašanje. Oče so bili hitro na vrtu.

„Zakaj jokaš, Milka?“

„Ata, tičnico mi je vzela.“

„Kakšno tičnico? Pokaži!“

Francka izroči s tresočo roko zaklad.

„A, tako? Tičke bota lovili! Še tega je treba! Boga zahvalimo, da nam pojejo po vrtu in pojedajo mrčes. Le kar hitro se mi spravita! In, ker me nista nič vprašali, če smeta loviti, ali ne, zato pa vsaka v en kot, v sobo in knjigo v roke. Drugače bi se bili peljali z menoj na travnik. Tako pa za kazen — v kot!“

Oče so odnesli zaplenjeno tičnico, potem so sedli na voz in oddrdrali na travnik. Francka in Milka sta se pa milo izpogledovali iz kota v kot in izdihovali:

„O, ta nesrečna tičnica!“

Basni goj.

Ob suši.

Tja v neizmernost
Mi sili okó,
Tja kjer se kroži
Sanjavo nebó.

Žarki goreči
Kot britve svetle,
Palijo polja,
Da žeje režé.

Kje brez mokrote
Li polje rodi?
Kje se brez kruha
Pač lahko živi?

Nebes brezkončni,
Ti žarno okó,
Skôplji, umij se
S studéno vodó!

V dežju pohlevnem
Še pošlji je nam,
Tebi obli čje —
Nam lepši bo hram!

Andr. Rapé.

